

JURNALUL

ROSU

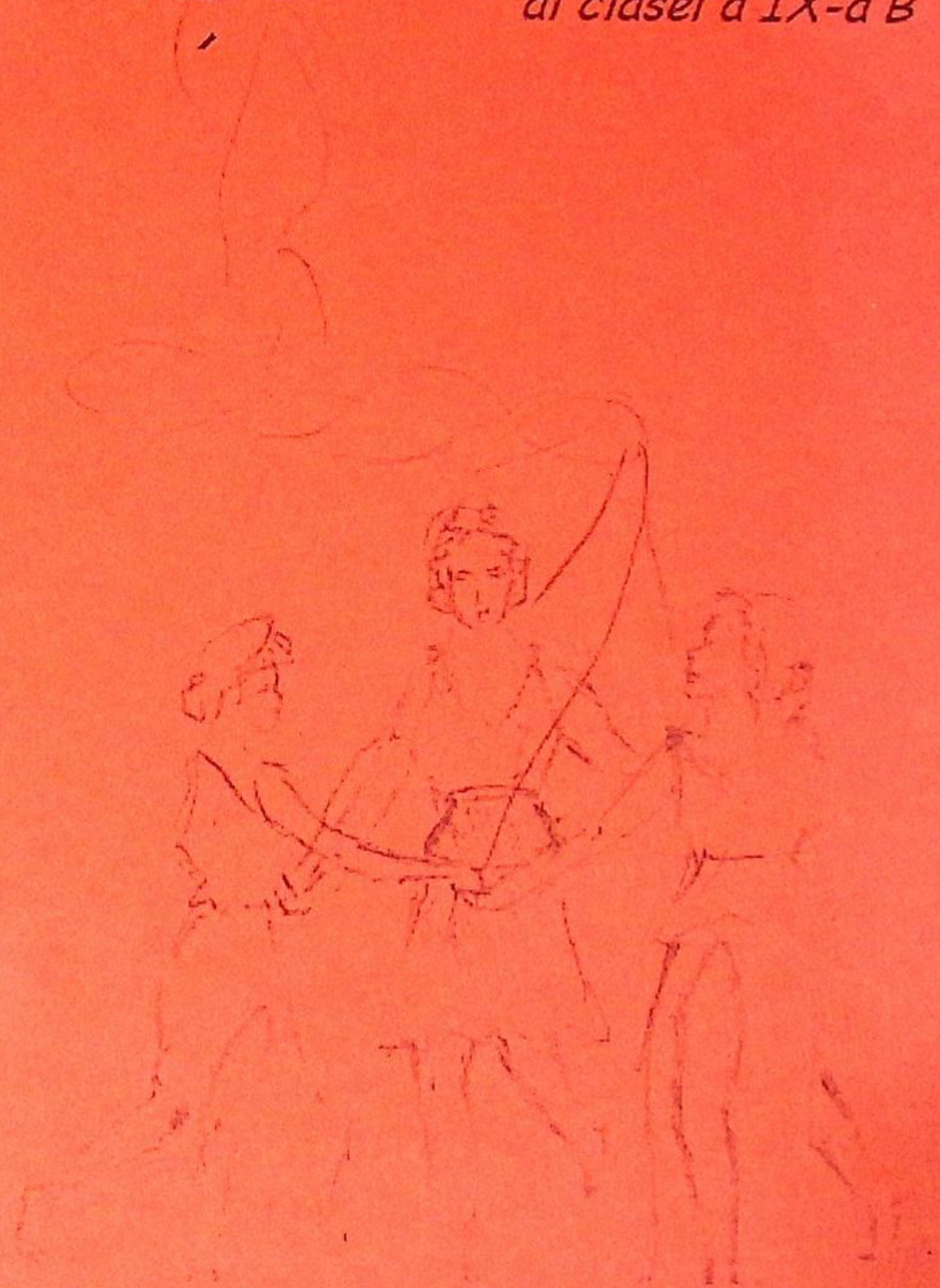
al clasei a IX-a B

REVISTA CU...

ATITUDINE

PRO

LECTURA

CRUCIADA LITERARĂ

Într-o lume în care dinamismul este cartea de vizită, forfota este o stare de fapt și superficialitatea amprenta majorității, cuvintele „a citi”, „carte” au devenit ...arhaice, pentru că mulți semenii de-ai noștri nu mai găsesc răgazul de a atinge paginile unui volum, de a simți în nări mirosul bibliotecii, de a întâlni privirea doamnei ce-ți caută fișa cu mâinile pergamentoase ca și filele îngălbenite ale unei cărți editate în alt secol, nu mai au răbdarea de a se rupe de o realitate atât de puțin satisfăcătoare și de a intra în lumea ficțiunii artistice, de a trăi emoția unui erou, de a-și asuma dorințele sau eșecurile acestuia, de a trăi aventuri în universuri dispărute de mult sau de a simți fiorul vreunui poet pe care-l vedem parcă aplecat peste ciotul unei lumânări la care a dat glas vreunei patimi, cu penița scârțâietoare.

Să verbalizezi aceste gânduri te poate pune în situația de a fi penibil, anacronic, dar este un risc pe care tu, ca profesor de română, ți l-ai asumat în clipa când ai ales această profesie. Născoci în fața elevilor motive pentru a citi, devii avocatul cel mai înrăit al lecturii sau procuror al acuzării unor realități ce îi împiedică să-ți răspundă, fără să roșească., la întrebarea „Ce-ai mai citit?”. În acest context, în care lista cu lecturi, obligatorii sau facultative, se transformă într-o corvoadă sau într-o incursiune în „lumea Google”, o elevă a pronunțat cuvintele „Cruciada literară”. Spuse de o adolescentă, cu atâta entuziasm, cu naturalețe, m-au bucurat și m-am gândit că poate, în sfârșit, oamenii au găsit Speranța, că poate acești mici Prometei vor readuce focul fără să mai plătească tributul greu al Pandorei...

Profesor Aura Frusinoiu

CRUCIADA LITERARĂ

“Înțeleg o bătălie continuă în căutarea operelor literare valoroase, care merită cu adevărat citite și reținute. Cred că este numită așa pentru că, la urma urmelor, literatura este un lucru sfânt. Nu numai că ea cultivă și captivează, dar ne deschide un nou univers, noi alternative și noi obstacole. Cine se avântă într-o cruciadă literară nu are rolul doar de a căuta opere valoroase, ci și de a menține literatura în viață, de a nu o lăsa să devină o specie pe cale de dispariție. Cruciada este importantă pentru ca lumea să rămână așa cum e: împărțită în două, visătorii și realiștii. Până și aceste două tipologii se pot desprinde din literatură, dar ambele au nevoie de câte o poveste, oricum ar fi ea. Cruciada este și încercarea disperată de a nu înlocui o carte cu televizorul, unde rar poți găsi ceva cu adevărat educativ. Concluzia mea este că o cruciadă literară ar trebui realizată de fiecare dintre noi, căci, prin această bătălie, învățăm extrem de multe lucruri.”

Mihaela Țapu

“...duelul scriitorilor, ce și-au întrecut măreția pentru a crea opere de valoare; apariția criticilor ce i-au făcut mai atenți la ce și cum scriu.”

Cătălina Matei

“Stau și citesc...O operă nu prea complicată, dar cu un subiect delicat – războiul. Conflictul etic al unui român obligat să tragă în frați-români, mă trimite cu gândul la conștiință. Brutal trezită din visare, privesc panoramic realitatea. Țara noastră, pentru care strămoșii au murit, azi este sabotată. Ne distrugem cultura.Cu ce diferă războiul tău, Apostole, de asaltul pe care moralitatea noastră acum îl îndură? Iar noi stăm, parcă lipsiți de viață, goi. Reneg această idee și-mi asum putere de cavaler. Voi lupta cu acești inamici nevăzuți , într-o luptă cu adevărat nobilă. Stiloul îmi va fi spadă. Nu voi răni, nici măcar atinge omul, ci-l voi trezi. Literele ce vor curge pe foaia moartă vor fi ecoul gândurilor mele ce va răsună clar , îmbietor. Scut îmi va fi atitudinea. Toleranța nu o voi uita, dar eu, ca individ, voi rămâne credincioasă crezului meu...Voi lupta pentru cei care, timid, încă mai cred în progres. Satisfacția deplină o voi avea în momentul în care omul va redeveni Om. Astfel, cu privirea plină de speranță, răsufând tremurat, în poziție demnă, vă chem. La luptă!”

Carmen Coșciug

“...un moment de răscruce, când oamenii au hotărât să înceapă războiul împotriva tehnologizării, a invaziei robotizate ce-i împiedică pe cei mai mulți să citească.”

Diana Pașol

Back to basics

Ați observat și voi că literatura nu mai este abordată în debateri, sau dacă se discută despre aceasta, totul se derulează după un șablon atât de fals, lipsit de orice urmă de sinceritate sau sensibilitate. Este mai mereu încuiată în camera cu subiecte neinteresante, aproape unanim tăiată de la porția de interes și i se pun piedici ori de câte ori se încearcă reabilitarea ei.

"Eroine" ale contemporanului, eu și Adriana, fugeam pe strada principală a orașului spre primărie. În ultima secundă ni se programase un interviu cu domnul primar Emil Proșcan, și, total dezorientate, echipate doar cu o agendă goală și propriile idei asupra temei principale, am intrat la dânsul în birou.

Intimidate de atmosfera sobră, sofisticată, ne așezăm pe scaune. Pentru a masca nepregătirea noastră, îl provocăm pe domnul primar la o conversație liberă. Am încercat ca pentru 30 minute să fim sincere, mai ales față de noi. Iată rezultatul:

"Termenul de <<literatură>> spune totul și nimic. Ați putea să ne dați un sinonim?"

Răspunsul a fost clar: "Viața. Literatura este forma scrisă a vieții."

Și, spre surpinderea mea, acest domn vorbea cu atâta pasiune despre cărți, despre toate lucrurile fascinante pe care le putem afla din ele, și că citindu-le, nu mai trăim o viață, ci viețile generațiilor apuse. Desigur, răspunsul la întrebarea veșnică "Internetul sau cartea?" este evident. Însă argumentele... nuanțează viziunea.

Domnul Emil Proșcan spune că alegerea este îndeosebi subiectivă, cărțile fiind fragmente ale copilăriei sale, internetul fiind... new technology. Însă cărțile sunt mai mult decât obiecte. Au miros, au trecut, au o dramă personală și rămășițe de viață, fiind cândva pomi.

Și ne-a vorbit despre "minunea pomului înflorit". Își imagina cum ar fi dacă în lume ar rămâne un singur exemplar, și noi cu toții să știm de existența lui doar din povești, de la bătrâni, profesori... S-ar forma, fără îndoială, cozi interminabile doar pentru a-l vedea, de a-l strânge în brațe și a simți mirosul scoarței. Și poate asta este marea greșală a noastră, a adolescenților. Conștienți de "marea" de informație disponibilă, tindem de a trece minunile în rândul normalului. Și uităm, treptat, de lucrurile care ne fac să zâmbim. Alegem calea lipsită de suflet sau...mister. Trăim într-o relaxare continuă.

Urmăream discursul impresionată de ușurința de înlănțuire a ideilor, a nuanțelor asupra realității. A trebuit să întreb: "Care carte v-a inițializat în viață?"

Răspunsul a fost, într-adevăr, frapant. Basmelor. Și-a argumentat răspunsul povestind puțin din copilăria dânsului, când i se citeau povești și basme. Astfel, i s-au impregnat în ființă ideea de bine și rău, idealul că binele mereu triumfă asupra răului. Și crede că

acest lucru l-a format. Desigur, a cunoscut și nedreptatea, și cât de grea este lupta adevărului în societatea noastră. Însă niciodată n-ar trebui să ne retragem speriați.

A amintit că personal preferă literatură rusă, poate că marturisire a vremurilor apuse ale acestei mici țări. Ne-a recomandat cu căldură "Fefelega" de Ion Agârbiceanu pentru a înțelege tot ceea ce îndrăgește dânsul.

"Poate ar trebui să procedăm asemenea romanilor". Judecătorii erau privați de libertate pentru câteva zile, tratați ca prizonierii, încătușați, închiși, ca în momentul sentinței să fie conștienți de drastica decizie.

Desigur, acesta este un exercițiu de imaginație: cum ar fi viața omului fără carte, fără taine, sensibilitate, emoții, fără o istorie? Am deveni negreșit simple obiecte, cu nimic mai presus de ceașca de ceai pe care o bem dimineața și pe care o zvârlim nepăsători înapoi în dulap. Am...muri.

POȘCIUG CARMEN

BANICĂ ADRIANA

cls. IX-a, B

Fragmente în proză...

Autor: Iliescu Constantin, a-VII-a

I

Alerga ținându-și mâinile sub haină, ca o manta, în timp ce pașii răsunau slab pe pământul uscat. Picioarele zgâriate și însângerate începură să-l usture pătrunzător, simțind cum o baltă de sânge încheșat și amestecat cu praf i se strânsese în ciubotele din cârpă, cu tapla moale. Câteva săgeți răsfirate îi șuierară pe la urechile ciulite, se ascultau înjurăturile și blestemele pe care soldații împopoțonați în armuri de fier i le adresau.

O oboseală crescândă începu să-l cuprindă după ce, străbătând cinci kilometri de imperiu fortificat, a reușit să se ascundă și să fugă neîncetat. Totuși, mintea-i era trează și calmă, examinând fiecare detaliu ce ar fi putut fi de ajutor.

Îngerii din piatră începuseră să se profileze pe marginea acoperișului singurei catedrale din tot Imperiul Armit ce se afla pe un deal, fapt ce explică și zecile de trepte, de care erau nevoie pentru a ajunge până sus. Pe Frank îl apucă o dorință absurdă de a se opri și a examina pentru câteva clipe structura maiestuoasei clădiri, împreună cu vitraliile multicolore, unele sparte. Fețele crăpate, împreună cu aripile, la majoritatea îngerilor nu întregi din cauza amprentei și timpului, crează în mintea lui Frank o imagine de ansamblu, ce-l făcu să tremure brusc, și el mirându-se de acest fapt.

Alergă în zig-zag pentru a evita, pe cât posibil, săgețile ce se nălegeau în pământ la doar jumătate de metru de el. Gluga de culoare gri de pe cap îi fălăia puternic în bătaia vântului, aducându-i o senzație de răcoare prin părul năclăit de transpirație și praf. Făcu un salt, ajungând pe treptele catedralei, examinând cu mare atenție crăpăturile din ele. La urechi îi ajungea sunetul caracteristic al contactului dintre metal și piatră în momentul în care capetele oțelite ale săgeților începură să se izbească agresiv de acele trepte vechi, din piatră.

II

"Copacii vorbeau, mișcându-și tainic ramurile înfrunzite, câteodată având impresia că discutau chiar cu mine", zise bărbatul în timp ce copiii stăteau în jurul său, ascultându-l atenți.

Omul bătrân, cu fața aspră și arsă de soare, povestea mișcându-și mâinile, arătând astfel proporțiile lucrurilor pe care le descria. Stătea-n picioare, înnodându-și cu degetele sale slabe și uscățive barba albă, dând câteodată din picioarele subțiri, încălțate-n niște opinci de piele maronie. Ochelarii cu rame argintii ce băteau slab către negru îi stăteau pe vârful nasului borbănat și, împreună cu părul cărunt și creț, îi dădeau acelui om mărunt un aspect de persoană intelectuală și de caracter, deși nu era întru prea sigur de aceasta.

M-am apropiat încet de acei copii, începând să ascult și eu vorbele bătrânului, ținându-mi mâinile în buzunarele bundeii...

Teodorușcu Andreu

DIPLOMA

Aici nu includem tot,
Repunem in drept valoarea,
Lecuim de caini turbarea,
Dam javrelor peste bot.

Aici nu exista vreme
Sa se-ntoarca dupa cazuri,
Aici sunt numai probleme
Capitale, fara nazuri.

Aici nu se depun cereri
De compus celebritati,
Aici trebui' s-aveti temeri
Chiar si d-ale voastre plati.

Aici nu se dau in vant
Diplome cu puncte-puncte,
Aici, merite marunte
Nu exista, desi sunt.

Aici, verbul alb: A fi,
Nu include existenta,
De vrei sa-ti impui prezenta
Si sa faci din noapte zi,
Instruieste-ti competenta.

Aici nu suntem uzina
De prefabricat talente,
Nu vindem adrenalina,
Scopul nostru-i in procente,
Urami treaba de duzina.

Dimpotriva, sondam cerul
Ca sa departam baraje,
Dam lumina in sondaje,
Spunem numai adevarul.

Nu suntem deloc dogmatici,
Nu dam critica pe arta,
Nu-nvartim atare practici,
Nu intocmim minciuni pe harta.

Insusi scopul ne domina
Noi urmam a lui idee
Stim ca n-avem nido vina
Daca totul se declina
Cand un vis cat o scanteie
Se stinge ntr-o sa lumina
Ca-ntr-un pantec de femeie.

Desi toata Romania
Locuieste-ntr-un imobil,
Pe stindardul nostru nobil
Stema nu va fi prostia.
Noi deschidem rugul fricii,
Reinfiintam tortura,

Satisfacem pe masura
Pe mai-marii pe mai-micii,
Fiecare dupa gura,
Dar nu acceptam calicii.

Nu deschidem de poraj
Straza, doar pentru ca-i vraja
Arta este o coana,
Noi ii stam, soldati, de straja.

Daca vrei sa iesi in fata
Nu veni cu-a tale titluri,
Ci adaoga-te-n mituri
Inc-o noua dimineata.

Porunceste-te pe tine,
Fii-ti tu zeu fara altar,
Altfel totu-i in zadar:
Intr-un capat de ziar
Vei sfarsi intre ruine,
Sfasiat, uitat, murdar.

Dar, de simti ca esti sortit
Sa dai frumusetei din scrum,
Iti uram bine-ai venit,
Iti uram bine-ai sosit,
Dar sa nu te-opresti din drum
Ci sa tinzi spre infinit.

Infinitu-i cel ce ara
In strafund de doina pura,
Lumea-ntr-o zi, sau poate-o seara,
Si-ntr-o zi, sau poate-o seara,
Ai putea s-o duci la gura.

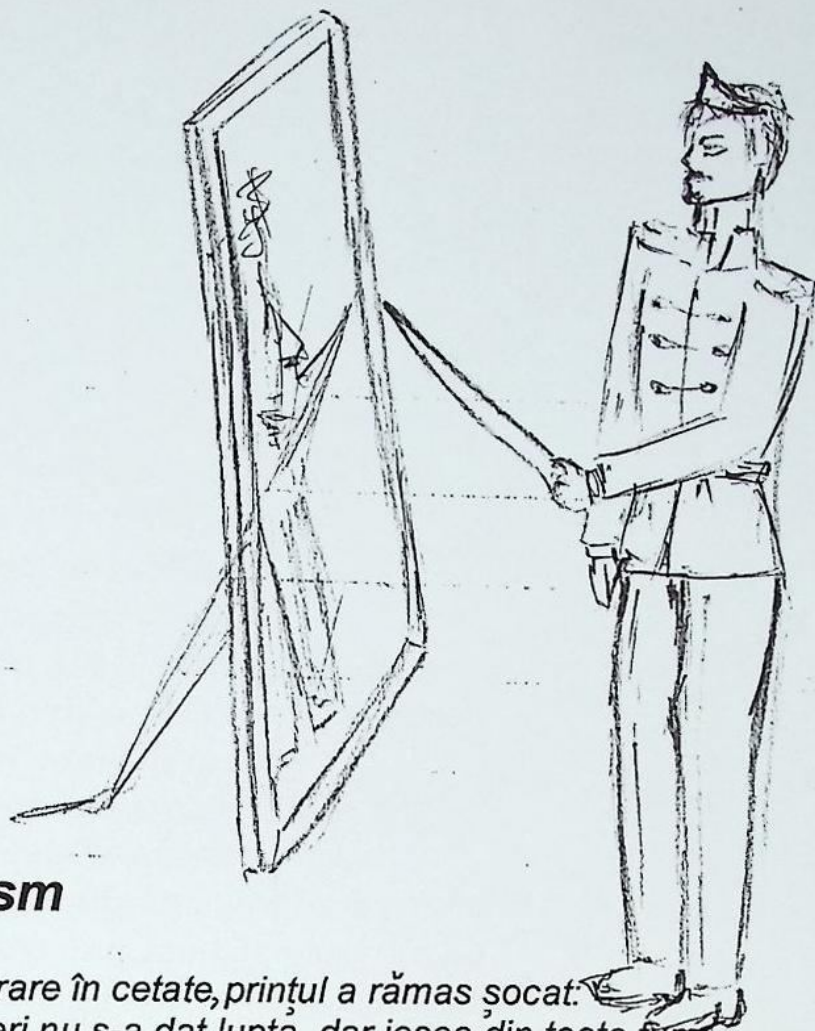
De esti constient ca telul
Asta ti-e. S-acum depinde
Daca lacrima se vinde,
Daca-i tare ca otelul
Mantia ce te cuprinde.

De te crezi un ast infante,
De te crezi un ast voinic,
De te crezi nascut din plante
Ori din aburi, din nimic,

De te crezi cazut din luna
Sau din stelele ceresti,
Treci pe-aici sa-ti dam la mana
Diploma ca esti ce esti.

Kodreanu Ambrașu

SAVA CORINA, a-X-a C

Basm

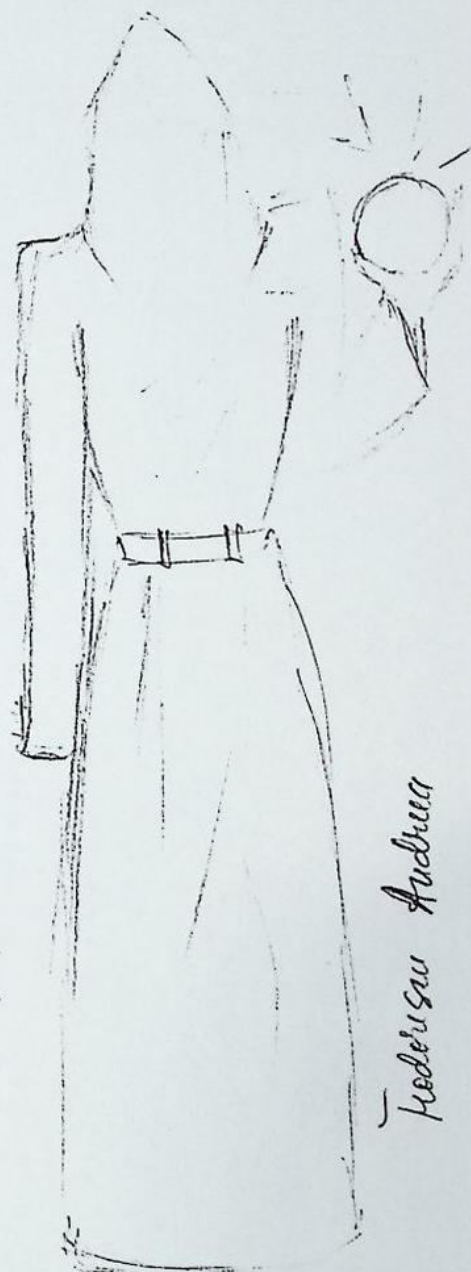
La intrare în cetate, prințul a rămas șocat:
 Nicăieri nu s-a dat luptă, dar ieșea din toate fum,
 A rămas surprins de vestea cum că nimeni nu l-a dat
 Și au prins să se întrebe toți, ca dobitocii, cum.

Cum a fost oare posibil ca un prinț atât de mare
 Să se-asedieze singur fără a protesta un pic,
 Să se pustiască roata, din hotare în hotare,
 Și să nu i se vad' armata, să dispară în nimic!

Spune tu, îi zise prințul vraciului întunecat,
 Cum dracu' de e posibil să jucăm în astă farsă,
 De ce n-am luptat cu nimeni, de ce nimeni n-a luptat
 Și de unde-i fumul ăsta când cetatea nu e arsă?

Cum să vă spun, îi zise vraciul, păi măria ta nu știi
 C-ale voastre idealuri și-ale voastre triste planuri
 Au avut, în teorie, între ele-a se izbi,
 Că-nălțimea ta de bune ai luat aste sloganuri?

Sava Borina, a-X-a C

Federica Andruș

Iluzia

Privesc prudentă
La fața lui perfectă...
Zâmbeste, se distrează,
Iar mintea mea visează...
E posibil oare? Privește-acum spre mine!
Privesc și eu, și să-i zâmbesc îmi vine.
L-aș privi așa... la nesfârșit.
Parcă privirile ne apropie la infinit.
S-a ridicat! Se-apropie de mine!
Aș vrea să strig asta către întreaga mulțime!
E aproape acum, atât de aproape...
Trece pe lângă mine și merge mai departe.
Se așează lângă ea, îi zâmbeste și privește...
Ea îi întoarce spatele și nu se mai urnește.
De ce n-a venit la mine?! Eu...
I-aș fi zâmbit, l-aș fi privit... acum și mereu...
Și cu ce, cu cine rămân acum?
Nu știu cum să-i spun...
Singură pe drum?
N-ar suna prea bine.
Sunt, ca-ntotdeauna, eu cu mine...
Lăsați-mă în carapacea mea,
Și aveți bunul-simț de a nu mai face găuri în ea!

Teodorescu Andreea

Mihaela
Tapu,
a-IX-a B

Alt pacient

-- Aduceți-l pe Homer la mine, a zis doctorul,
Îi voi implanta altă pereche de ochi;--

În sfârșit mi s-a făcut milă de el.

L-au adus pe Homer în cabinetul doctorului,

Dar Homer n-a venit singur, a venit însoțit

De bodyguardzii lui,

Care erau:

Ahile, Ulysse, Menelau,

Paris, și Hector, și Priam.

-- Aș fi venit și cu Troia, a zis Homer,

Dar cum Troia e ștearsă de pe fața pământului,

Iar eu nu mai am mult de trăit,

Ștearsă să-mi fie și mie vederea.

Dar te-aș ruga ceva, doctore,

Dacă tot am venit.

(Și zeii să te aibe în paza lor
dacă faci lucrul ăsta.)

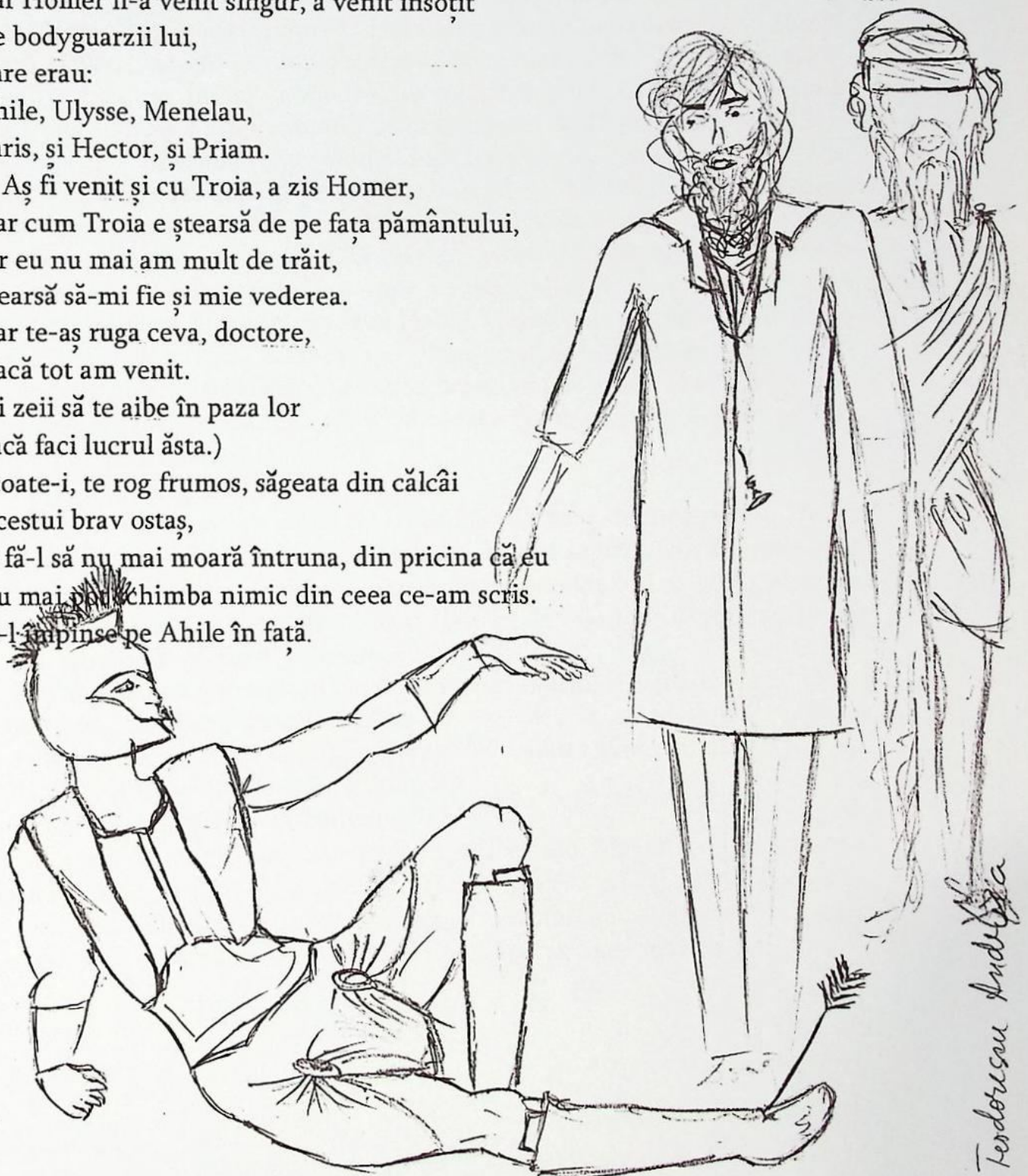
Scoate-i, te rog frumos, săgeata din călcâi

Acestui brav ostaș,

Și fă-l să nu mai moară întruna, din pricina că eu

Nu mai pot schimba nimic din ceea ce-am scris.

Și-l împinse pe Ahile în față.

TERMINATOR INVAZIA HOMO MAGISTER

Mai întâi a fost Pământul. Apoi, Dumnezeu S-a decis să creeze și niște viețuitoare pentru acesta. Astfel, de la Australopithecus habilis, Homo erectus, Homo sapiens presapiens, Homo sapiens neanderthalesis și Homo sapiens sapiens, aceste viețuitoare au evoluat semnificativ. Cu toate acestea, nu a fost de ajuns faptul că ele puteau merge și gândi. Ca urmare, o nouă clasă a luat stăpânire asupra tuturor celor dinaintea ei: HOMO MAGISTER.

Teroarea s-a așternut peste Homo sapiens sapiens, care erau trimiși la instituții chinuitoare, unde li se umplea creierul cu informații până ce acesta dădea pe afară. Toți Homo Magister-ii, îmbracați în armurile lor conservatoare, aveau o armă letală cu care puneau la pământ orice Homo sapiens: un obiect ascuțit, care lasă urme albastre pe hârtie!

În timp ce lumea fugea înfricoșată, Homo Magister-ii păreau să devină din ce în ce mai puternici. Și-au creat groaznicele materii de tortură, care făceau din Homo sapiens niște roboți! Și... de parcă nu era de ajuns, Homo Magister, deși aveau un scop comun, se diferențiau prin comportament. Astfel, existau 12 tipuri de Homo Magister:

⚔ **Homo Magister Preparatorus**

Prima și una dintre cele mai de temut grupe, aceasta îi reunea pe toți Homo Magister-ii care refuzau să le spele creierii Homo sapiens-ilor în instituțiile întunecate, preferând să îi cheme pe aceștia la locuințele lor, grote pline de obiecte chinuitoare, unde spălau creieri 1000%, dar, desigur, contra cost.

⚔ **Homo Magister Rătăcitorus**

Deși se angajau ca terminatori ai clasei Homo sapiens, aceștia nu prea aveau habar cum să facă asta, preferând să le dea condamnaților obiecte mari, grele, pline de sânge negru, pe care să le copieze până ce mâinile nu mai răspundeau comenzilor date de aceștia.

⚔ **Homo Magister Turuitorus**

O altă clasă de temut, aceasta include toți Homo Magister-ii care, într-o singură oră de tortură, îi obligau pe Homo sapiens să își umple cu sânge albastru obiectele care le rupeau coloanele vertebrale cu informații de care nu aveau nevoie, creând astfel clasa Homo Sapiens Mașinum De Scrisum.

‡ Homo Magister Încruntatus

Această clasă cuprinde toți Homo Magister-ii care, pe lângă faptul că îi chinuie pe toți cei din jur, nu manifestă niciodată activități de relaxare, precum exprimarea veseliei sau a satisfacției printr-o mișcare a gurii, scoțând în același timp sunete specifice, succesive și nearticulate.

‡ Homo Magister Pilus

Unii Homo sapiens au un atu față de restul, și anume legături directe sau colaterale între ei și Homo Magister-ii din familia cărora fac parte. Astfel, acești Homo Magister renunță în a-i chinui pe Homo sapiens-ii menționați mai sus, preferând să le aprecieze prin cuvinte și scârțâieli de tuș albastru caltățile inexistente.

‡ Homo Magister Miștous

Acești Homo Magister sunt cei mai odioși în privința chinului. Pe lângă faptul că nu le redau libertatea Homo sapiens-ilor, ei îi și ironizează, creându-le eticheta de „impotent al materiei respective” și transformându-i în obiectul de amuzament al Homo sapiens-ilor care îi înconjoară.

‡ Homo Magister Plictisitorum

Aparent inofensivi, acești Homo Magister aveau o tactică bine-stabilită în a tortura. Astfel, pe parcursul celor 50 de minute în care Homo sapiens trăiau cu inimile urcate până în gură, ei povesteau aceleași lucruri la nesfârșit, cerând liniște și atenție. Toți Homo sapiens-ii ieșeau debusolați și obosiți de la aceste torturi, având o senzație acută de vid existențial.

‡ Homo Magister Afinitățius

Acești Homo Magister au o afinitate pentru Homo sapiens-ii de sex feminin, așa cum o demonstrează și denumirea lor. Dacă acești Homo sapiens sunt dezvoltăți din punct de vedere fizic, notele lor vor crește considerabil. Altfel...

‡ Homo Magister Încuiatus

Clasa aceasta este din nou una de temut, deoarece componenții ei pun note deosebit de mici, dar nu iau în considerare anumite circumstanțe în care a fost surprins Homo sapiens-ul respectiv, circumstanțe care nu i-au permis să aibă posibilitatea de a lua o notă mai mare. Pe lângă aceasta, acești Homo Magister nu discută nici cu ceilalți terminatori, distanțându-se de tot și de toate și trăind în grota lor încuiată în materia respectivă.

‡ Homo Magister Ratatus

Aceste ființe și-au ratat complet cariera. Nu reușesc să atragă atenția și să se impună, pun note mici sau mari, dar nefolositoare, și își plâng de milă fără rost. Cu toate acestea, nu doresc să abandoneze misiunea de distrugere sub

niciun chip, sperând ca într-o bună zi să înceapă să o pună în practică în mod corect.

⚡ **Homo Magister Nepensionarus**

Unii Homo Magister izbutesc să ajungă la o vârstă destul de înaintată și, deci, la un palmares considerabil de creiere modificate. Din nefericire pentru Homo sapiens și din dorința însetată de a chinui totii Homo sapiens-ii rămași pe planetă, ei își continuă activitatea macabră chiar dacă au depășit limita salarizării și a senilității.

⚡ **Homo Magister Răcnetus**

Ultima clasă, dar una cea din urmă, aceasta îi reunește pe Homo Magister-ii care au obiceiul de a scoate sunete nearticulate și asurzitoare din gât, încordându-și toți mușchii faciali, cu scopul de a-i intimida sau de a le atrage atenția Homo sapiens-ilor asupra unor nimicuri și de a evita astfel predarea materiei în care se încâlcesc deseori.

Chiar dacă toți Homo Magister-ii îi distorsionează fizic și mental pe Homo sapiens, există o clasă, foarte rară, care face aceasta prin metode neconvenționale. Aceasta este cea mai râvnită dintre toate, iubită și admirată:

HOMO MAGISTER IDEALUS

Cei din această clasă se fac ascultați, impun respect, sunt corecți, prietenoși, înțelepți și nu se folosesc de catalog și stilou ca de niște arme letale. Toți Homo sapiens-ii pur și simplu adoră orele lor și se lasă torturați cu plăcere.

Homo sapiens sapiens autor, Țapu Mihaela

Paparazzii te întreabă , cu Mădălina Jugănar

Știați că...?

- ✓ Numele adevărat al lui Mihai Eminescu era Eminovici? Cel care i-a schimbat numele a fost Iosif Vulcan motivând că suna mai bine.
- ✓ I. L. Caragiale s-a născut în satul Haimanale, din județul Prahova? Astăzi localitatea poartă numele marelui scriitor.
- ✓ Barbu Ștefănescu Delavrancea a fost avocat? El a fost cel care l-a apărut cu succes pe I. L. Caragiale într-un proces răsunător în legătură cu paternitatea dramei "Năpasta".
- ✓ Liviu Rebreanu a urmat studiile Academiei Militare din Budapesta? La cererea guvernului ungar e încarcerat la Văcărești și extrădat, apoi închis la Gyula iar în august 1910 revine la București.
- ✓ G. Calinescu a fost fiul din flori al Mariei Vișan? Copilul este crescut de impiegatul C.F.R. Constantin Călinescu și soția sa Maria, în casa căroră mama baiatului este menajera? În 1907, mama biologică a acceptat ca soții Călinescu să-l înfieze.
- ✓ La 21 de ani Mircea Eliade pleacă în India, la Calcutta, studiază sanscrita și yoga cu Dasgupta? În casa profesorului, unde locuiește, se îndrăgostește de Maitreyi, fiica acestuia, iar experiența aceasta de viață va fi oglindită în primul roman, la care există și o replică literară a femeii, romanul "Dragostea nu moare", premiat de Academia de Literatură din India.
- ✓ Pentru poezia "Cântecul gintei la tine" V. Alecsandri este premiat la concursul panoramic de la Montpellier (Franta)?
- ✓ Regina Elisabeta și Regele Carol I au fost protectorii și prietenii lui Vasile Alecsandri? Bardul avea o cameră în Castelul Peleş-Sinaia și juca billiard cu regele. A inițiat-o pe suverană în tainele literaturii românești. Imobilizat la pat, suverana îi trimite la Mircești un fotoliu, în care poetul și-a petrecut ultimele zile. A fost dus la mormânt într-un car tras de 4 boi.
- ✓ În 1890 G. Cosbuc elaborează un bun manual scolar: "Cartea românească de cetire"?

Test de cultură literară

1. Cine a fost marea dragoste a lui M. Eminescu?
a) Ana Blandiana b) Veronica Micle c) Elena Farago d) Otilia Cazimir
2. Autorul celebrei opere "Enigma Otiliei" este...
a) L. Rebreanu b) M. Eliade c) G. Calinescu d) Cezar Petrescu
3. Romantismul este curentul literar și estetic ce are ca temă preferată
a) iubirea b) boala c) familia d) curajul
4. I. Creangă s-a născut la...
a) Iași b) Siria c) Bacău d) Humulești
5. Imnul național al României a fost scris de...
a) Andrei Mureșan b) V. Alecsandri c) Alecu Russo d) Vasile Cârlova
6. Scriitorul contemporan cu noi este...
a) Octavian Goga b) P. Ispirescu c) I. Slavici d) M. Cărtărescu
7. Prima culegere de poezii populare a fost concepută de...
a) N. Stănescu b) M. Eminescu c) V. Alecsandri d) T. Arghezi
8. Cezar Petrescu este un reprezentant al...
a) clasicismului b) avangardismului c) tradiționalismului d) realismului
- 9) Unul dintre fondatorii "Junimii" a fost...
a) M. Kogălniceanu b) N. Bălcescu c) I. Creangă d) T. Maiorescu
10. Nu este critic literar...
a) N. Manolescu b) T. Maiorescu c) Eugen Lovinescu d) Anton Holban

Propus de Mădălina Jugănarui

Nimic de la-revedere

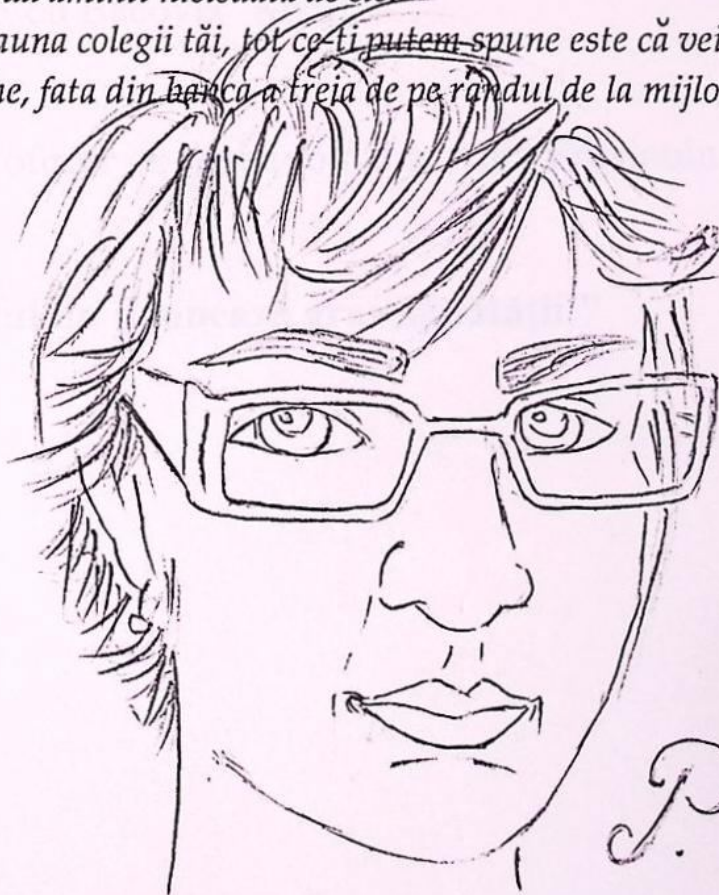
Azi este marți. O altă dimineață în care să merg la școală, să mă rog să trec neascultată peste toate orele... Mă întâlnesc cu colega mea, Ana. Nici nu apuc să o văd bine, că îmi îndeasă telefonul în față, unde stătea scris mesajul: „Cosmina n-a mai putut să lupte. Azi-dimineață la 7...”. Nu am înțeles pe moment. M-am uitat la Ana și am văzut că avea ochii roșii, din care izvorau nenumărate râuri de lacrimi. Deci nu era o minciună. Mesajul era de la doamna dirigintă.

De aproape un an, Cosmina se afla în spital, slăbită de o boală idioată. Leucemie. Toți ne obișnuiserăm cu gândul. Peste o săptămână urma să meargă în Italia, în sfârșit, și să fie operată. O vizitasem de ziua ei. Era așa bucuroasă! Eram convinși că am ambiționat-o și determinat-o să lupte și mai mult. Ne-am înșelat?...

La biserică, o cutie dreptunghiulară mare, albă, era adusă de câțiva oameni. Toți plângeau. Toți plângeam, ~~de fapt~~. Când acea cutie s-a deschis, am văzut-o. Era ea. Colega noastră. Adormită. Mama ei plângea și îi mângâia fruntea. Ea nu părea să simtă. Din ce în ce mai multă lume venea cu buchete de flori, coroane pe care stăteau scrise cuvintele „regrete eterne” sau „Nu te vom uita niciodată!”.

Totul s-a terminat repede. Poate acei oameni au „îngropat” deja aceste evenimente și nu își vor mai aminti niciodată de ele.

De la noi, dintotdeauna colegii tăi, tot ce-ți putem spune este că vei rămâne mereu Cosminache, fata din banca a treia de pe rândul de la mijloc, care ne zâmbea mereu...

Mihaela

Tapu,
a-IX-a B

P.C.A

Teodoru sau Andrușca

ROMÂNIA
MINISTERUL EDUCAȚIEI CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI
Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” Mizil
Str. Nicolae Bălcescu, nr. 131, loc. Mizil, jud. Prahova
Tel./Fax: 0244/253227, 0244/251340; Tel. 0244/253229
E-mail: lic_toc@yahoo.com

Comitetul de redacție :

Mihaela Țapu, clasa a IX-a B
Carmen Coșciug, clasa a IX-a B
Mădălina Jugănar, clasa a IX-a B
Andreea Teodorescu, clasa a IX-a B

Colaboratori proiect:

-profesor Victor Minea, director al Liceului Teoretic Gr.Tocilescu”
Mizil

-Emil Proșcan, primarul orașului Mizil și coordonatorul Cenaclului
Literar „Agatha Grigorescu Bacovia” Mizil

Coordonator proiect- profesor de limba română, Aura Frusinoiu

Crezul nostru : ” Cititul nu dăunează grav sănătății!”

Reuniunea

Oamenilor prin...

Subiecte

U nice

EXPLICAȚIE

Sper că nu este tardiv, dar simt nevoia să mă justific.

Roșu? Desigur, nu este vorba de culoarea primară, ci rezultatul nevoii mele de a mă juca mai mult cu vederea noastră dinspre exterior spre acea cutiută a sufletului, aproape de centrul inimii, unde literele prind conturul cel mai roșu. Este vorba apoi și despre curiozitate, despre dorința de a mă juca, de a mă prinde în hora oamenilor reuniți definitiv prin literatură.

Cine sunt? Răspunsul este irelevant pentru conținutul acestor pagini de...jurnal. Da. Jurnal. Iar la întrebarea „Câți ani am?” nu pot răspunde, pentru că uneori mă simt mică-mică de tot în lumea asta mare-mare, iar atunci când sunt plictisită mă simt antică...Fără vârstă precisă mă simt când citesc, pentru că nu mai țin socoteala anilor eroilor care devin odată cu mine tineri și bătrâni..

M-am prezentat și...nu prea. Mă grăbesc, da, sunt nerăbdătoare, emoționată, poate, să ajung la partea cu adevărat frumoasă! Vorbesc, desigur, despre elevii care m-au creat, ai clasei a IX-a B, la fel ca toți elevii Liceului Tocilescu : stresați sau prea relaxați, plictisiți sau entuziaști, uitând cine sunt ei sau știind prea acut. Sunt protagoniștii acestor pagini de jurnal, ale mele, jurnalul roșu, cel care vrea să devină un mesaj de trezire. Nu-mi dați „delete”, nu mă trimiteți la „recycle bin”, dați un „copy” acestor gânduri peste existența voastră și veți vedea că „CITITUL NU DĂUNEAZĂ GRAV SĂNĂTĂȚII” și, dacă apar manifestări neplăcute, acelea se numesc gânduri și emoții , de aceea trebuie să vă adresați profesorului de română și/sau colegilor pentru a exprima ce simțiți și pentru a răspândi astfel acest virus care se numește „DRAGOSTE DE CARTE”.

... Bună dimineața!